

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **J.H.** proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2014, sp. zn.: S-SP-VZP-14-00185681-L8CD,

takto:

- I. Rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, ze dne 30. 4. 2014, sp. zn.: S-SP-VZP-14-00185681-L8CD, **s e r u š í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 1 318 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2014, sp. zn.: S-SP-VZP-14-00185681-L8CD (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti platebním výměrům Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, Regionální pobočky Ústí nad Labem, pobočka pro

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

Liberecký a Ústecký kraj (dále jen VZP) č. 4441400005 a č. 2141400053 ze dne 7. 2. 2014, kterým jí jako plátcí byla uložena povinnost zaplatit dle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění“) dlužné pojistné ve výši 9 720 Kč a podle § 18 odst. 1 téhož zákona penále ve výši 8 107 Kč.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že oznámením, sp. zn.: S-SP-VZP-14-00185681-L8CD, č. j.: VZP-14-00185681-L8CD, bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci porušení povinnosti stanovené v § 15, § 18 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, neboť bylo zjištěno, že pojistné nebylo žalobkyní hrazeno včas a ve správné výši. Správní řízení bylo zahájeno dne 30. 1. 2014. Přílohou k oznámení o zahájení správního řízení bylo vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 1. 11. 2008 do 31. 12. 2013 ze dne 24. 1. 2014, kde bylo dlužné pojistné vyčísleno částkou 11 880 Kč a penále ve výši 10 076 Kč. Proti zahájení správního řízení podala žalobkyně námitky a žádost o přerušování správního řízení. Uvedla, že v období od prosince 2008 do října 2009 byla v dočasné pracovní neschopnosti a že jí nebyla na základě nepravdivých údajů od zaměstnavatele proplacena nemocenská od České správy sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ). K tomu vyjádření připojila kopii potvrzení pracovní neschopnosti Z 2370944, ve kterém je uvedeno, že je práce neschopna od 12. 11. 2008.

Ve správním spise se dále nachází platební výměr č. 4441400005 ze dne 7. 2. 2014 (dále jen „platební výměr 1“), v němž je stanovena žalobkyni povinnost zaplatit dlužné pojistné s odkazem na § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) a § 15 odst. 1 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění ve výši 9 720 Kč. V odůvodnění platebního výměru 1 je uvedeno, že období a dlužná částka jsou rozdílné oproti zahájenému správnímu řízení z důvodu promlčení období od 11/2006 do 01/2009. Vyměřený dluh na pojistném je za období od 1. 2. 2009 do 31. 12. 2013. Z přiloženého vyúčtování, které je jako příloha součástí platebního výměru, vyplývá, že v tomto období byla žalobkyně vedena jako osoba bez zdanitelných příjmů (pojist. kategorie S.).

V platebním výměru č. 2141400035 ze dne 7. 2. 2014 (dále jen „platební výměr 2“) bylo žalobkyni uloženo s odkazem na § 8 odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění a § 18 odst. 1 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění zaplatit penále ve výši 8 107 Kč. V odůvodnění platebního výměru 2 je uvedeno, že období a dlužná částka jsou rozdílné oproti zahájenému správnímu řízení z důvodu promlčení k datu 30. 1. 2009 (promlčeno období od 11/2006 do 01/2009). Vyměřený dluh na penále byl vyčíslen za období od 1. 2. 2009 do 31. 12. 2013.

Proti platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že v době, která je hodnocena jako doba, kdy neměla být pojištěná, byla zaměstnankyní ČPP, což doložila dopisem od zaměstnavatele, který obdržela 16. 12. 2008. V tomto dopise jí zaměstnavatel sdělil, že se rozhodl ukončit pracovní poměr zpětně, a to k 31. 10. 2008, což zákony ČR neznají. Dne 13. 11. 2008 odevzdala lékařské potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti. Zaměstnavatel se opírá o rozhodnutí Nejvyššího soudu, které je v tomto případě irelevantní, neboť neřešilo opětovný nástup do zaměstnání, a to od 2. 10. 2006. Byla v kontaktu s Českou správou sociálního zabezpečení, která o problému s pracovní neschopností věděla, a přesto neschopenku neukončila. Žalobkyně v odvolání dále uvedla,

že podala žalobu proti ČSSZ a zároveň i na svého zaměstnavatele, aby soud určil, zda byla v udávané době ještě zaměstnankyní. Obě žaloby byly podávány až v roce 2010. Z tohoto důvodu odmítla údajný dluh na pojistném i povinnost zaplatit penále. Žalobkyně v odvolání uvedla, že neobdržela dosud výpověď ze strany zaměstnavatele, ani nedostala potvrzení o době důchodového pojištění, zápočtový list apod. Součástí odvolání je i zmiňovaný dopis ze dne 12. 12. 2008, ve kterém žalobkyni Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group sděluje, že předloženou neschopenku zasílá k posouzení Pražské správě sociálního zabezpečení, aby tento správní orgán rozhodl, zda má nárok na výplatu nemocenských dávek, kterou zatím pozastavuje.

Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) odvolání zamítl a potvrdil platební výměry 1 a 2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v rozhodném období od 1. 11. 2006 do 30. 9. 2009 a od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2013 byla žalobkyně osobou bez zdanitelných příjmů. V období od 1. 5. 2001 do 31. 12. 2003 byla žalobkyně zaměstnána u ČPP. Ve všech podáních žalobkyně bylo ukončení pracovního poměru důvodem námitek. Součástí spisového materiálu je i několik rozsudků civilních soudů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 16 Co 416/2008-150, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 21 Cdo 2548/2010-184, rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 7. 2013, č. j. 53 EC 276/2009-141), které všechny nesporně dokládají ukončení pracovního poměru mezi žalobkyní a ČPP k 31. 12. 2003. Žalobkyně požadovala, aby v období od 2. 10. 2006 do 31. 10. 2008 bylo uznáno její zaměstnání u ČPP, ale rozsudky soudů potvrdily ukončení pracovního poměru žalobkyně u ČPP ke dni 31. 12. 2003. Co se týče soudního sporu žalobkyně s ČSSZ o vyplácení nemocenských dávek, žalovaný konstatoval, že je pro účely zdravotního pojištění výsledek tohoto sporu irelevantní, neboť období pracovní neschopnosti, spadá do období, kdy plátce neměla žádné zaměstnání a byla vedena v kategorii osoba bez zdanitelných příjmů (období 11/2008 – 10/2009). Pracovní neschopnost nenavazovala na skončené zaměstnání, aby mohla mít evidovanu pracovní neschopnost v ochranné lhůtě (poslední zaměstnání před pracovní neschopností bylo 3/2006 – 10/2006). Pracovní neschopenky neměly na zařazení žalobkyně žádný vliv. Rozporované období – listopad 2006 až prosinec 2008 bylo promlčeno. Platební výměry byly vydány s přihlédnutím k promlčení. Na základě těchto skutečností žalovaný vycházel při svém rozhodování ze skutečnosti, že v případě žalobkyně se jednalo o osobu bez zdanitelných příjmů, tj. o pojištěnce, který nemá příjmy ze zaměstnání ani ze samostatné výdělečné činnosti a není za něj plátcem pojistného stát. Podle § 10 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění se platí pojistné na účet příslušné zdravotní pojišťovny za celý kalendářní měsíc. Pojistné je splatné od prvního dne kalendářního měsíce, za který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce. Podle § 8 odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění, nezaplatí-li plátce pojistného pojistné ve stanovené výši a včas, je příslušná zdravotní pojišťovna povinna vymáhat na dlužníkovi jeho zaplacení včetně penále.

Ve správním spise jsou založena i zmiňovaná rozhodnutí soudů, tedy rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 16 Co 416/2008-150, spolu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 21 Cdo 2548/2010-184, které se týkají žaloby žalobkyně proti bývalému zaměstnavateli, to je proti České podnikatelské pojišťovně, a.s., Vienna Insurance Group, o neplatnost skončení pracovního poměru. Žaloba na určení, že skončení pracovního poměru žalobkyně ke dni 31. 12. 2003 je neplatné, a o náhradu mzdy byla zamítnuta. Správní spis dále obsahuje rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 31.

7. 2013, č.j. 53 EC 276/2009-141, kterou soud rozhodl na základě žaloby podané Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s., Vienna Insurance Group, že J. H. je povinna zaplatit žalobci 129 794 Kč z titulu bezdůvodného obohacení. Tuto částku jmenované společnost vyplatila v období od listopadu 2003 do 30. 6. 2004 a dále od 12. 2. 2008 do 31. 10. 2008 jako náhradu mzdy a další částky jí byly vyplaceny jako náhrada mzdy za dovolenou ve vyjmenovaných termínech.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že mezi ní a zaměstnavatelem došlo k pracovněprávnímu sporu o platnost ukončení pracovního poměru, který byl řešen soudem. Městský soud dal žalobkyni za pravdu a dne 15. 8. 2006 došlo k nabytí právní moci (pozn.: žalobkyně odkazovala v žalobě na rozsudky, ale neuvádí č. j., sp. zn. ani den rozhodnutí, ani nepřiložila kopie rozsudků, na něž odkazovala), zaměstnavatel jí následně oslovil a po vzájemné dohodě určil datum opětovného nástupu do zaměstnání na 2. 10. 2006. Dne 2. 10. 2006 žalobkyně nastoupila do zaměstnání, ale nikoliv na svou původní pracovní pozici. Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 5. 2. 2008 se vrátila po nemoci opět do zaměstnání, a jelikož zjistila, že oblastní ředitel byl na dovolené a jednání „vedoucí pobočky“ bylo více než nedůstojné, požádala o dovolenou, než se oblastní ředitel vrátí. Žalobkyně nastoupila do zaměstnání dne 12. 2. 2008, kdy jí bylo předáno písemného rozhodnutí oblastního ředitele, v němž jí stanovil na 14 dní pracovní místo v místě jejího bydliště. Dne 26. 2. 2008 žalobkyně opět nastoupila do zaměstnání s tím, že vedoucí pobočky jí ústně nařídila, aby šla pracovat do terénu. Dne 3. 3. 2008 byla odeslána s propustkou ke svému lékaři, který měl zhodnotit, zda její zdravotní stav odpovídá změně pracovního zařazení – z pozice vedoucí pobočky (kterou po svém návratu nesměla vykonávat) na terénní pracovníci. Praktická lékařka jí změnu nedoporučila ze zdravotních důvodů. Dne 10. 3. 2008 žalobkyni zaměstnavatel opět určil pracovní místo v místě trvalého bydliště. Dne 21. 5. 2008 byl žalobkyni doručen dopis ze dne 22. 4. 2008, v němž jí zaměstnavatel sdělil, že na základě informace od praktické lékařky pro ni nenalezl žádnou jinou vhodnou práci odpovídající její pracovní smlouvě. Z těchto důvodů jí s okamžitou platností uvolnil z pracovních povinností v místě výkonu práce až do doby, kdy Nejvyšší soud vydá rozhodnutí o platnosti či neplatnosti ukončení pracovního poměru uplynutím doby (překážka na straně zaměstnavatele podle zákoníku práce).

Dle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil skutečný stav na základě nepravdivých údajů od zaměstnavatele. Nesprávně vycházel z irelevantního rozsudku, který řešil pouze platnost či neplatnost výpovědi a nikoliv opětovný nástup do zaměstnání, kdy zaměstnavatel dobrovolně začal plnit určením nástupu po dohodě, kdy určil den nástupu na 2. 10. 2006. Rozsudek, který nabytí právní moci dne 3. 4. 2009, pouze umožnil žalované ukončení opětovného nástupu do zaměstnání (důvod k ukončení pracovního poměru), které bylo určeno zákoníkem práce a to s ohledem na dobrovolné plnění, kdy ukončení pracovního poměru musí být písemnou formou. Žalobkyně odkázala na rozsudek sp. zn. 21Cdo 2166/2001. Žalobkyně uvedla, že požadovala pouze to, co vyžaduje samotný zákoník práce v § 40 odst. 1 písm. a) a § 41 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, převedení na jinou práci. Česká správa sociálního zabezpečení zamítla vyplacení nemocenské dávky, a to i přesto, že žalobkyni vznikl nárok, žádný zákon neporušila a v roce 2008 skutečně pracovala, byla pozvána před posudkovou komisí, byla jí provedena kontrola léčebného režimu přímo zaměstnanci z Prahy dne 30. 9. 2009, a to i přesto, že jí nemocenské dávky nebyly vypláceny. Nesprávným postupem a jednáním bylo porušeno právo na spravedlivé řízení, kdy si mají být účastníci řízení před zákonem rovni.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 27. 8. 2014, č. j. VZP-14-01702517-D953 vyjádřila nesouhlas s tím, že by věc byla z její strany nedostatečně prošetřena a chybně vyhodnocena. Žalobkyně byla zaměstnána u České podnikatelské pojišťovny, a.s. (dále jen „ČPP“) v období od 1. 5. 2001 do 31. 12. 2003, což vyplývalo z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 16 Co 416/2008-150, z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 21 Cdo 2548/2010-184 i z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 31. 7. 2013, č. j. 53 EC 276/2009-141. Žalobkyně požadovala, aby v období od 2. 10. 2006 do 31. 10. 2008 bylo uznáno její zaměstnání u ČPP. Sporným nebylo období 11/2006 – 12/2008, kdy byly pohledávky za toto období promlčeny. K úhradě zůstalo jen období 01/2009 – 09/2009, kdy byla vedena v kategorii osoba bez zdanitelných příjmů (nebyla zaměstnána, ani osoba samostatně výdělečně činná ani za ni nebyl plátcem pojistného stát). Od 10/2009 byla žalobkyně evidována v kategorii uchazeč o zaměstnání a nebyla již povinna hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění, neboť plátcem pojistného za tuto kategorii je stát. Žalovaná navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta jako nedůvodná.

Při jednání dne 19. 4. 2018 žalobkyně poukázala na to, že v roce 2008 před vystavením potvrzení o pracovní neschopnosti měla postavení zaměstnance. Proto z důvodu nároku na nemocenské dávky v ochranné lhůtě nebyla povinna platit pojistné na zdravotní pojištění. Na podporu svého tvrzení soudu předložila rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 9. 8. 2017 č.j. 53 EC 276/2009-326 v řízení o žalobě bývalého zaměstnavatele o vrácení bezdůvodného obohacení s tím, že tento rozsudek sice není pravomocný, ale z jeho odůvodnění je zřejmé, jakým způsobem je hodnoceno období roku 2008 z hlediska vyplacených náhrad mzdy. Dále poukázala na to, že řízení ve věci nároku na nemocenské dávky za období 2008-2009 bylo přerušeno, neboť správní orgán vyčkává na rozhodnutí soudu ve shora uvedeném sporu o vrácení bezdůvodného obohacení. Soudu pak předložila zmiňovaná rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení o přerušení řízení a rozsudek Okresního soudu v Liberci. Navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak platební výměry a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zástupkyně Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR uvedla, že v rozhodném období nebylo za žalobkyni dle evidence zdravotní pojišťovny placeno pojistné na zdravotní pojištění, byla vedena jako osoba, která je povinna toto pojistné platit sama. Z evidence nelze dovodit, že by pracovní neschopnost začala běžet v ochranné lhůtě v souvislosti s posledním zaměstnáním. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě pro posouzení důvodnosti žaloby nelze vycházet pouze z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění a z evidence VZP. Vzhledem ke složitosti hodnocení postavení žalobkyně v rozhodném období, považuje soud za potřebné učinit určitý přehled jak soudních tak správních rozhodnutí, která souvisí s výkonem práce žalobkyně pro bývalého zaměstnavatele.

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění jsou podle tohoto zákona zdravotně pojištěny osoby, které mají trvalý pobyt na území České republiky.

Podle § 5 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění je pojištěnec plátcem pojistného, pokud má na území České republiky trvalý pobyt, avšak není uveden pod předchozími písmeny a není za něj plátcem pojistného stát, pokud uvedené skutečnosti trvají po celý kalendářní měsíc.

Podle § 7 odst. 1 písm. j) zákona o veřejném zdravotním pojištění stát je plátcem pojistného prostřednictvím státního rozpočtu za osoby uvedené v § 5 písm. c), které jsou příjemci dávek nemocenského pojištění.

Soudy bylo postaveno najisto, že pracovní poměr žalobkyně u České podnikatelské pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group skončil ke dni 31. 12. 2003. Rozsudek o zamítnutí žaloby na neplatnost skončení pracovního poměru nabyt právní moci 3. 4. 2009. Vzhledem k tomu, že v mezidobí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2006, č.j. 23Co 125/2006-2, posouzeno ukončení pracovního poměru žalobkyně ke dni 31.12.2003 jako neplatné, umožnila Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group žalobkyni od 2.10.2006 výkon práce, čímž vznikl faktický pracovní poměr a s ním související účast na nemocenském pojištění. V roce 2008, kdy se dne 12. 2. 2008 žalobkyně vrátila do práce po ukončení dočasné pracovní neschopnosti, měla podle pokynů vykonávat práci v terénu. Žalobkyně následně doložila, že práci v terénu vykonávat nemůže, a proto jí bylo nadřazeným uloženo, aby v místě bydliště studovala předané materiály. Poté, kdy žalobkyně zaměstnavateli předložila potvrzení pracovní neschopnosti od 13. 11. 2008, tento reagoval tak, že věc předložil Pražské správě sociálního zabezpečení k rozhodnutí o době trvání nemocenského pojištění a o nároku na nemocenské při dočasné pracovní neschopnosti v trvání od 13. 11. 2008 do 23. 10. 2009.

Jak v řízení o žalobě České podnikatelské pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group proti J. H. o zaplacení bezdůvodného obohacení, tak ve správních řízeních o době trvání nemocenského pojištění a o nároku na nemocenské byla a je řešena otázka, zda i v roce 2008 se u žalobkyně jednalo o faktický pracovní poměr, zda tedy byla účastna nemocenského pojištění a zda má nárok na výplatu dávek za dočasnou pracovní neschopnost od 13. 11. 2008. Jak vyplynulo z rozhodnutí předložených žalobkyní při jednání, v žádném řízení nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Soud si je vědom toho, že zákonnost napadeného rozhodnutí je přezkoumávána ke dni jeho vydání a že právně významná rozhodnutí byla vydána až po jeho vydání, ale v této věci tako skutečnost nemůže mít vliv na posouzení důvodnosti žaloby, neboť napadené rozhodnutí se s tvrzením žalobkyně, že věc je třeba posuzovat v souvislosti s pracovní neschopností trvající od 13. 11. 2008 do 23. 10. 2009 a s předcházejícím trváním faktického pracovního poměru, nijak nezabývalo, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, ve kterém je stanoveno, že v odůvodnění rozhodnutí se mimo jiné uvedou úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V daném případě měly sice správní orgány k dispozici některá rozhodnutí soudů v občanskoprávních sporech mezi žalobkyní a Českou podnikatelskou pojišťovnou, a.s., Vienna Insurance Group, ale ve spise není založen žádný doklad, ze kterého by vyplývalo,

že měly informace o probíhajících řízeních u Pražské a následně České správy sociálního zabezpečení, která se týkala nároku žalobkyně na dávky nemocenského pojištění. Právě řešení této otázky je z důvodu ustanovení § 7 odst. 1 písm. j) zákona o veřejném zdravotním pojištění (znění platné v rozhodném období) pro rozhodnutí o povinnosti žalobkyně platit dlužné pojistné a penále právně významné, a proto se měl žalovaný zabývat námitkami žalobkyně uplatňovanými v rámci správního řízení a zajistit si podklady pro závěr, zda žalobkyně je či není osobou, za kterou by měl být v rozhodném období plátcem pojistného stát prostřednictvím státního rozpočtu. Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně měla ve věci úspěch. Náklady řízení představuje náhrada cestovních nákladů k jednání u soudu osobním automobilem tovární značky FORD SIERRA, RG X. Výše náhrady cestovních výdajů byla vypočtena podle vyhl. č. 463/2017 Sb. za cestu z Liberce do Prahy a zpět (220 km), průměrná spotřeba motorové nafty je dle předložené kopie technického průkazu 6,7 l na 100 km. Je tedy třeba vycházet v daném případě z celkové spotřeby 14,7 l. Při ceně motorové nafty podle uvedené vyhlášky (29,80 Kč za listr) a počtu ujetých kilometrů tak cena pohonných hmot představuje částku 438 Kč. Náhrada za použití vozidla byla stanovena ve výši 880 Kč. Celkem tedy náklady řízení činí 1 318 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. dubna 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu